

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 412

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 11 iunie 2015

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina
LEGI ȘI DECRETE		
139.— Lege privind înființarea, organizarea și funcționarea Academiei de Științe Juridice din România	2–4	
523. — Decret pentru promulgarea Legii privind înființarea, organizarea și funcționarea Academiei de Științe Juridice din România	4	
★		
141. — Lege privind arborarea și folosirea de către unitățile administrativ-teritoriale a steagurilor proprii	4–5	
525. — Decret pentru promulgarea Legii privind arborarea și folosirea de către unitățile administrativ-teritoriale a steagurilor proprii.....	5	
HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		
54. — Hotărâre privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 48/2012 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților	6	
56. — Hotărâre pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 7 alin. (1) din Hotărârea Camerei Deputaților nr. 39/2015 privind încuviințarea efectuării de către Comisia pentru transporturi și infrastructură a unei anchete privind activitatea Companiei Naționale Administrația Porturilor Maritime — S.A. Constanța	6	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 223 din 2 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. c) și ale art. 69 ¹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul poliștilor.....	7–9	
★		
	Rectificări	16
	Decizia nr. 243 din 7 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373 ¹ alin. 2 și 5 din Codul de procedură civilă din 1865	9–11
	Decizia nr. 321 din 30 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, ale art. II art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 1 alin. (3) și (4) și art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice	12–15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind înființarea, organizarea și funcționarea Academiei de Științe Juridice din România**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I**Dispoziții generale**

Art. 1. — (1) Se înființează Academia de Științe Juridice din România, denumită în continuare AȘJR, ca for național, de consacrare științifică, care reunește personalități reprezentative ale științelor juridice.

(2) AȘJR este instituție de interes public, cu personalitate juridică de drept public, autonomă.

(3) AȘJR este continuatoarea în drepturi și preia tradițiile științifice ale Academiei de Științe Morale și Politice, înființată în anul 1939.

Art. 2. — AȘJR are următoarele atribuții principale:

a) promovarea, dezvoltarea, sprijinirea și protejarea științelor juridice și a învățământului superior juridic sub toate formele, acțiunile și metodele directe și indirecte;

b) propune inițierea, elaborarea și îmbunătățirea unor proiecte de acte normative, evaluări, puncte de vedere și opinii juridice;

c) evaluarea asupra fenomenelor juridice și realizarea unor studii de impact privind aplicarea actelor normative;

d) alte atribuții stabilite prin statutul propriu sau prin hotărârea adunării generale.

Art. 3. — În realizarea atribuțiilor sale, AȘJR recunoaște Academia Română ca fiind cel mai înalt for național de consacrare științifică și colaborează cu Parlamentul României, Guvernul României, Ministerul Educației și Cercetării Științifice, Ministerul Justiției, Consiliul Superior al Magistraturii, Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Consiliul Legislativ, Curtea Constituțională, cu instituțiile și organizațiile științifice academice, de cercetare și învățământ juridic, din țară și din străinătate, și cu organizațiile profesionale ale juriștilor.

CAPITOLUL II**Organizarea și funcționarea AȘJR**

Art. 4. — (1) AȘJR se organizează și funcționează potrivit prevederilor prezentei legi și statutului propriu, adoptat de adunarea generală a membrilor.

(2) AȘJR reunește personalități științifice reprezentative din domeniul științelor juridice, cu o înaltă ținută morală, care s-au distins prin activitățile depuse, se bucură de recunoaștere națională sau internațională și au contribuit la dezvoltarea științelor și culturii juridice.

(3) AȘJR reunește în componența sa membri de onoare, membri titulari, membri corespondenți și membri asociați.

(4) Membrii de onoare sunt cetățeni români sau cetățeni străini care s-au remarcat prin realizări în domeniul științelor și culturii juridice sau prin contribuții aduse la dezvoltarea obiectului de activitate al AȘJR și la menținerea prestigiului AȘJR.

(5) Membrii titulari și corespondenți sunt cetățeni români aleși pe viață, dintre personalitățile științifice reprezentative care se bucură de prestigiu profesional-științific în țară și străinătate. Numărul membrilor de onoare, al membrilor titulari și al membrilor corespondenți este stabilit de către adunarea generală.

(6) Membrii asociați sunt acele persoane fizice care prin activitatea științifică realizată ori prin contribuții materiale susțin și sprijină dezvoltarea obiectului de activitate și promovează prestigiul AȘJR.

Art. 5. — AȘJR poate acorda post-mortem titlul de membru de onoare unor personalități marcante ale științei și culturii juridice.

Art. 6. — Criteriile de selecție sau de alegere a membrilor AȘJR se stabilesc prin statutul propriu, iar procedurile prin regulamentul propriu.

Art. 7. — Membrii de onoare, membrii titulari și membrii corespondenți ai AȘJR pot primi o indemnizație lunară, în condițiile legii și ale statutului propriu.

Art. 8. — (1) Pentru buna desfășurare a activității AȘJR, în subordinea acesteia se organizează secții științifice de specialitate și filiale teritoriale, potrivit statutului propriu.

(2) AȘJR poate înființa filiale în afara țării și poate fi membru al unor organisme și organizații științifice internaționale și al unor organisme sau organizații științifice din alte state.

(3) În subordinea AȘJR funcționează, ca unități fără personalitate juridică, filiale teritoriale, organizate în principalele centre de cercetare științifice și culturale ale țării, precum și institute și centre de cercetare științifică. Organizarea și funcționarea filialelor teritoriale, a institutelor și a centrelor se stabilesc prin statutul propriu al AȘJR.

(4) Filiala este condusă de un președinte, membru titular sau corespondent al AȘJR, ales prin vot de adunarea generală a membrilor filialei. Mandatul președintelui este de 4 ani, acesta putând fi reales.

(5) Filiala își constituie dintre membrii săi un birou de conducere, format din: președintele filialei, un secretar și 1-5 membri, aleși prin vot. Hotărârile biroului de conducere se ratifică în plenul adunării membrilor filialei.

(6) Președintele filialei are următoarele atribuții:

a) reprezintă filiala în toate relațiile acesteia și rezolvă problemele curente;

b) asigură legătura dintre AȘJR și filială;

c) convoacă și conduce ședințele filialei și ale biroului filialei;

d) urmărește ducerea la îndeplinire a hotărârilor adunării membrilor filialei și a biroului de conducere al filialei;

e) prezintă anual dări de seamă asupra activității filialei;

f) coordonează activitatea aparatului de lucru al filialei și emite decizii, potrivit statutului, privind personalul din subordine.

CAPITOLUL III**Conducerea activității AȘJR**

Art. 9. — Conducerea activității AȘJR se asigură de adunarea generală, de consiliul științific, de prezidiul academiei și de președinte.

Art. 10. — (1) Adunarea generală este forul suprem de activitate al AȘJR și este alcătuită din membri de onoare, membri titulari și membri corespondenți, cu atribuții stabilite prin statutul propriu.

(2) Adunarea generală are următoarele atribuții principale:

a) adoptă statutul propriu al AȘJR, precum și modificările și completările ulterioare ale acestuia;

b) aprobă darea de seamă și bugetul anual al AȘJR, precum și programele de activitate științifică anuală și pe cele pe termen mediu și lung;

c) aprobă alegerea membrilor AȘJR în condițiile prevăzute de statutul propriu;

d) alege președintele, 5 vicepreședinți și secretarul general dintre membrii titulari, în conformitate cu prevederile statutului propriu. Durata unui mandat este de 4 ani.

(3) Adunarea generală se întrunește în sesiuni ordinare o dată pe an și ori de câte ori este necesar, la solicitarea președintelui AȘJR, a consiliului științific sau a două treimi din numărul membrilor AȘJR.

(4) Adunarea generală este legal constituită în prezența a două treimi din numărul membrilor săi titulari și corespondenți și adoptă hotărâri valabile cu votul majorității simple a membrilor AȘJR prezenți. Dacă la prima convocare nu este întrunit cvorumul legal de două treimi din numărul de membri ai AȘJR, în termen de 15 zile se convoacă o nouă adunare generală, care se consideră legal constituită cu numărul membrilor prezenți.

(5) Adunarea generală hotărăște asupra modalității de vot. În ceea ce privește alegerea membrilor conducerii AȘJR, aceasta se face în adunarea generală, prin vot secret.

Art. 11. — (1) Consiliul științific asigură conducerea AȘJR între sesiunile adunării generale.

(2) Consiliul științific este alcătuit din membrii prezidiului, președinții secțiilor științifice și președinții filialelor.

(3) Consiliul științific se întrunește semestrial și ori de câte ori este necesar și se convoacă de către președintele AȘJR, de prezidiul AȘJR sau de două treimi din numărul membrilor săi.

Art. 12. — (1) Prezidiul AȘJR asigură conducerea operativă și este constituit din președinte, cei 5 vicepreședinți și secretarul general.

(2) Prezidiul AȘJR se întrunește lunar sau ori de câte ori este necesar și se convoacă de către președintele AȘJR sau de un număr de două treimi din numărul membrilor săi.

Art. 13. — (1) Președintele AȘJR reprezintă Academia în relațiile cu terțe persoane fizice sau juridice.

(2) Președintele AȘJR este președintele consiliului științific și al prezidiului AȘJR și conduce lucrările adunării generale și ale structurilor AȘJR la care participă.

(3) În exercitarea atribuțiilor sale, președintele AȘJR emite decizii.

(4) În cazul în care președintele AȘJR nu își poate exercita prerogativele pe o perioadă mai mare de 30 de zile, atribuțiile acestuia vor fi preluate de unul dintre vicepreședinți, desemnat, după caz, de către președinte sau de către prezidiul AȘJR.

Art. 14. — La nivelul prezidiului AȘJR funcționează un consiliu onorific, structură consultativă alcătuită conform statutului propriu, menită să vegheze la buna reputație a instituției.

Art. 15. — (1) Vicepreședinții AȘJR îndeplinesc atribuțiile specifice coordonării secțiilor științifice, filialelor, relațiilor externe, precum și alte atribuții stabilite de președintele AȘJR și cele stabilite prin statutul AȘJR.

(2) Secretarul general asigură, prin aparatul de lucru la nivel central, realizarea legăturilor funcționale între secțiile științifice, între acestea și filialele teritoriale, precum și a celor cu terțe persoane și îndeplinește atribuțiile încredințate de președintele AȘJR și pe cele stabilite prin statutul propriu al AȘJR.

Art. 16. — Mandatul președintelui AȘJR, al vicepreședinților și al secretarului general încetează la expirarea duratei pentru care au fost aleși, prin hotărârea adunării generale a AȘJR, în cazul în care sunt în imposibilitatea de a-și îndeplini atribuțiile sau își depun demisia.

Art. 17. — Atribuțiile specifice ale AȘJR, ale consiliului științific, ale prezidiului AȘJR, ale președintelui AȘJR, ale consiliului onorific și modul de lucru al acestora se stabilesc prin statutul AȘJR.

CAPITOLUL IV

Aparatul de lucru al AȘJR și al unităților din subordine

Art. 18. — (1) AȘJR are un aparat de lucru la nivel central și la nivelul filialelor teritoriale.

(2) Structura organizatorică a aparatului de lucru la nivel central și la nivelul filialelor, precum și a institutelor și centrelor de cercetare aflate în subordinea AȘJR se aprobă de către prezidiul AȘJR, iar statele de funcții, de președintele AȘJR, la propunerea secretarului general.

(3) Normativele de personal, criteriile de constituire a compartimentelor și statele de funcții pentru unitățile din subordine se aprobă de președintele AȘJR.

CAPITOLUL V

Finanțarea și patrimoniul AȘJR

Art. 19. — (1) Finanțarea activității și a indemnizațiilor AȘJR și a unităților din subordine se asigură din venituri proprii.

(2) Veniturile proprii ale AȘJR provin din: donații, sponsorizări, taxe, chirii, publicații, studii, prestații editoriale, consultații științifice, studii pentru avize, exploatarea unor bunuri mobile și imobile proprii, precum și din alte activități realizate conform legislației în vigoare.

(3) Centrele de cercetare din cadrul secțiilor științifice de specialitate funcționează având la bază criteriul rentabilității și principiul autofinanțării, conform statutului propriu.

(4) Activitatea institutelor și a centrelor de cercetare științifică din cadrul AȘJR se va desfășura în conformitate cu legislația națională privind activitatea de cercetare științifică și dezvoltare tehnologică, în conformitate cu bugetul și obiectivele aprobate de adunarea generală.

(5) Patrimoniul AȘJR este alcătuit din:

- a) bunuri mobile și imobile proprii;
- b) bunuri mobile și imobile, proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, atribuite în administrare sau în folosință în condițiile legii;
- c) alte bunuri dobândite potrivit legii.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 20. — Sintagma Academia de Științe Juridice din România (AȘJR) nu poate fi folosită de nicio altă instituție publică sau privată în cuprinsul denumirii acesteia.

Art. 21. — (1) În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi se va constitui un Comitet de inițiativă, sub coordonarea Uniunii Juriștilor din România, care va elabora Statutul de organizare și funcționare al AȘJR, ce va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Comitetul de inițiativă va avea următoarea componență:

- a) un reprezentant al Uniunii Juriștilor din România;
- b) un reprezentant al Institutului de Cercetări Juridice „Acad. Andrei Rădulescu” al Academiei Române;
- c) un reprezentant al Uniunii Naționale a Barourilor din România;
- d) un reprezentant al Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România;
- e) un reprezentant al Consiliului Superior al Magistraturii;
- f) un reprezentant al Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești;
- g) un reprezentant al Ordinului Consilierilor Juridici din România;
- h) un reprezentant al Ministerului Educației și Cercetării Științifice;
- i) un reprezentant al Ministerului Justiției.

(3) În termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, instituțiile prevăzute la alin. (2) își vor desemna reprezentanții în Comitetul de inițiativă.

(4) În situația în care, după împlinirea termenului de 15 zile, una dintre instituții nu își desemnează reprezentantul, Consiliul

director al Uniunii Juriștilor din România va desemna persoanele care să asigure funcționarea Comitetului de inițiativă.

(5) Membri Comitetului de inițiativă trebuie să întrunească, cumulativ, următoarele condiții:

- a) să fie cetățeni români;
- b) să aibă studii superioare;
- c) să aibă experiență în domeniul juridic și/sau educațional;
- d) să aibă o bună reputație.

(6) În termen de 60 de zile de la publicarea Statutului propriu al AȘJR în Monitorul Oficial al României, Partea I, și după acceptarea, în condițiile statutului și regulamentelor stabilite de adunarea generală, a primilor 20 de membri titulari și 10 membri corespondenți, Comitetul de inițiativă va organiza alegerile pentru funcțiile de conducere prevăzute în statutul propriu. După organizarea alegerilor, Comitetul de inițiativă își încetează activitatea. Activitatea Comitetului de inițiativă este neremunerată.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 10 iunie 2015.

Nr. 139.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind înființarea, organizarea și funcționarea Academiei de Științe Juridice din România

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind înființarea, organizarea și funcționarea Academiei de Științe Juridice din România și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 iunie 2015.

Nr. 523.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind arborarea și folosirea de către unitățile administrativ-teritoriale a steagurilor proprii

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Steagurile unităților administrativ-teritoriale

Art. 1. — (1) Prezenta lege reglementează condițiile privind aprobarea, arborarea și folosirea de către unitățile administrativ-teritoriale a steagurilor proprii, ca simbol local.

(2) Fiecare unitate administrativ-teritorială poate supune aprobării Guvernului steagul propriu și unic pe baza hotărârii autorității deliberative.

(3) Două sau mai multe unități administrativ-teritoriale nu pot avea steaguri identice.

Art. 2. — (1) Forma și dimensiunile steagului unității administrativ-teritoriale sunt cele stabilite, în condițiile legii, pentru drapelul României.

(2) Aprobarea modelului steagurilor unităților administrativ-teritoriale se face prin hotărâre a Guvernului.

(3) Culoarea și însemnele distinctive ale steagurilor unităților administrativ-teritoriale nu pot aduce atingere simbolurilor naționale și nu pot conține simboluri naționale ale altor state.

(4) Pe steagurile unităților administrativ-teritoriale pot fi reproduse și stemele unităților administrativ-teritoriale, aprobate conform legii, precum și denumirile acestora în formatul comună/oraș/municipiu, după caz, județul și România.

(5) În unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând minorităților naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor, denumirea unității administrativ-teritoriale poate fi menționată și în limba minorităților naționale

respective. Denumirea în limba minorităților naționale va avea aceeași mărime a literelor, caracterelor și culorilor ca denumirea oficială în limba română și va fi amplasată sub aceasta din urmă.

Art. 3. — (1) Proiectul modelului de steag al unităților administrativ-teritoriale este supus dezbaterii publice și consultării locuitorilor, în vederea stabilirii variantei reprezentative.

(2) Hotărârea consiliului județean/local, după caz, privind aprobarea proiectului modelului de steag se transmite, împreună cu un memoriu justificativ, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

(3) Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice transmite documentele primite conform alin. (2) Comisiei Naționale de Heraldică, Genealogie și Sigilografie a Academiei Române, denumită în continuare *Comisia Națională*.

(4) În baza documentelor prevăzute la alin. (2) și după primirea avizului consultativ al Comisiei Naționale, Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice elaborează proiectul de hotărâre și îl supune Guvernului spre aprobare.

CAPITOLUL II

Arborarea și folosirea steagurilor unităților administrativ-teritoriale

Art. 4. — (1) Unitățile administrativ-teritoriale arborează steagurile proprii numai la sediile autorităților administrației publice locale, precum și la cele ale instituțiilor/serviciilor publice de interes local, la intrarea principală, deasupra acesteia, și numai împreună cu drapelul României și drapelul Uniunii Europene.

(2) Steagul propriu al unității administrativ-teritoriale poate fi folosit și cu prilejul unor manifestări de interes local, precum și în cadrul acțiunilor protocolare sau festive, în condițiile prezentei legi.

(3) Steagul propriu al unității administrativ-teritoriale nu va depăși în dimensiuni și număr de exemplare drapelul României și drapelul Uniunii Europene și va fi amplasat la același nivel cu acestea.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 10 iunie 2015.

Nr. 141.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind arborarea și folosirea de către unitățile administrativ-teritoriale a steagurilor proprii

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind arborarea și folosirea de către unitățile administrativ-teritoriale a steagurilor proprii și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 iunie 2015.

Nr. 525.

(4) Municipiile, orașele, comunele pot arbora și steagurile județelor, împreună cu steagurile proprii, în condițiile prezentei legi.

(5) Drapelele și steagurile prevăzute la alin. (3) și (4) vor încadra cele două steme, respectiv stema României și stema proprie a unității administrativ-teritoriale, după caz, aprobată în condițiile legii. În toate cazurile, stema României va fi așezată în stânga stemei unității administrativ-teritoriale privind stemele din față.

(6) Drapelele și steagurile vor fi așezate conform alin. (5), în următoarea ordine: drapelul României, drapelul Uniunii Europene, steagul județului și, după caz, steagul propriu al unității administrativ-teritoriale.

(7) Steagurile unităților administrativ-teritoriale aprobate de prezenta lege, drapelul României și drapelul Uniunii Europene sunt arborate în bernă în zilele de doliu național, stabilite prin hotărâre a Guvernului.

CAPITOLUL III

Dispoziții finale

Art. 5. — (1) Nerespectarea prevederilor prezentei legi constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor prevăzute la alin. (1) se fac de către prefecți și împuterniciții acestora, când se aplică conducătorului autorității sau instituției publice, primarului, președintelui consiliului județean, și de către organele de poliție, când se aplică persoanei fizice sau juridice vinovate de săvârșirea contravenției.

(3) La sancțiunea contravențională prevăzută la alin. (2) se aplică măsura complementară de confiscare a steagurilor care nu respectă prevederile prezentei legi.

(4) Contravențiilor prevăzute la alin. (1) le sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 48/2012 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților

În temeiul prevederilor art. 46 alin. (6) și (11) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 48/2012 privind aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 20 decembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— domnul deputat Valerian Vreme, aparținând Grupului parlamentar al PSD, este desemnat în calitate de membru al Comisiei pentru învățământ, știință, tineret și sport.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 10 iunie 2015, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 10 iunie 2015.
Nr. 54.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 7 alin. (1) din Hotărârea Camerei Deputaților nr. 39/2015 privind încuviințarea efectuării de către Comisia pentru transporturi și infrastructură a unei anchete privind activitatea Companiei Naționale Administrația Porturilor Maritime — S.A. Constanța

În temeiul prevederilor art. 73—77 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Termenul prevăzut la art. 7 alin. (1) din Hotărârea Camerei Deputaților nr. 39/2015 privind încuviințarea efectuării de către Comisia pentru transporturi și infrastructură a unei anchete privind activitatea Companiei Naționale Administrația Porturilor Maritime — S.A. Constanța, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 29 aprilie 2015, se prorogă până la data de 29 iunie 2015.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 10 iunie 2015, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 10 iunie 2015.
Nr. 56.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 223**

din 2 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. c) și ale art. 69¹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. c) și ale art. 69¹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Ion Staiu în Dosarul nr. 2.168/104/2014 al Tribunalului Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.031D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, autorul excepției a depus precizări cu privire la excepția de neconstituționalitate, prin care solicită admiterea acesteia.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 117 din 10 martie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 30 septembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.168/104/2014, **Tribunalul Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. c) și ale art. 69¹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.** Excepția a fost ridicată de Ion Staiu într-o cauză având ca obiect anulare act administrativ unilateral cu caracter individual.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază, în esență, că dispozițiile legale criticate „sunt discriminatorii, întrucât fac diferențieri în cadrul aceleiași profesii privind limita de vârstă în grad profesional până la care polițiștii pot fi menținuți în serviciu la ieșirea la pensie. Astfel, consideră că sunt îngrădite drepturile și libertățile numai anumitor categorii de polițiști, respectiv polițiștii care nu au gradul profesional de chestor și studii superioare, pentru care limita de vârstă în grad profesional este considerată cea din anexa nr. 6 a Legii nr. 263/2010, fiind menținuți în serviciu până

la vârsta de 60 de ani doar polițiștii cu grad profesional de chestor și studii superioare”.

7. **Tribunalul Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** își exprimă opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu vin în contradicție cu prevederile constituționale și legale menționate de autorul acesteia.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, precizările depuse la dosar de autorul excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 69 alin. (1) lit. c) și ale art. 69¹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 69 alin. (1) lit. c): „*Încetarea raporturilor de serviciu ale polițistului se dispune în mod corespunzător de către persoanele care, potrivit art. 15, au competența de acordare a gradelor profesionale și are loc: [...]*

c) la împlinirea limitei de vârstă în grad profesional;”;

— Art. 69¹: „(1) *Limitele de vârstă în gradul profesional până la care polițiștii pot fi menținuți în serviciu sunt vârstele standard de pensionare pentru limită de vârstă prevăzute de legislația de asigurări sociale și pensii care reglementează sistemul public de pensii pentru instituțiile din domeniul apărării naționale, ordinii publice și siguranței naționale.*

(2) *Chestorii de poliție, chestorii principali de poliție, chestorii șefi de poliție și chestorii generali de poliție sunt menținuți în serviciu după împlinirea vârstei standard de pensionare până la vârsta de 60 de ani sau încetează raporturile de serviciu, la cerere, în condițiile prevederilor legale în vigoare.*

(3) *După împlinirea vârstei de 60 de ani, polițiștii prevăzuți la alin. (2) pot fi menținuți în serviciu până la împlinirea vârstei de 62 de ani, la cerere, dacă starea de sănătate le permite*

rezolvarea în foarte bune condiții a atribuțiilor ce le revin, cu aprobarea anuală a ministrului administrației și internelor.

(4) În raport cu nevoile de încadrare, polițiștii, alții decât cei prevăzuți la alin. (2), pot fi menținuți în serviciu după împlinirea vârstei standard de pensionare până la vârsta de 60 de ani, după cum urmează:

a) cu aprobarea anuală a ministrului administrației și internelor, pentru ofițerii de poliție;

b) cu aprobarea anuală a inspectorilor generali/similari, pentru agenții de poliție.”.

12. În opinia autorului excepției, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (1) — *Universalitatea*, art. 16 alin. (1) și (2) — *Egalitatea în drepturi*, art. 41 alin. (1) — *Munca și protecția socială a muncii* și art. 47 alin. (2) — *Nivelul de trai*, precum și art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, referitor la egalitate. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 54 alin. (1) și art. 99 alin. (2) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, ale art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII **FAMILIA OCUPAȚIONALĂ DE FUNCȚII BUGETARE „APĂRARE, ORDINE PUBLICĂ ȘI SIGURANȚĂ NAȚIONALĂ”** din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, precum și art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i), alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 7 martie 2014.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici identice, iar prin Decizia nr. 117 din 10 martie 2015, nepublicată*) în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, a statuat constituționalitatea acestora.

14. Cu acel prilej, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate nu reglementează condițiile de acordare a pensiei polițiștilor, ci instituie limitele de vârstă în gradul profesional până la care polițiștii pot fi menținuți în serviciu, după cum urmează: chestorii de poliție, chestorii principali de poliție, chestorii șefi de poliție și chestorii generali de poliție sunt menținuți în serviciu până la vârsta de 60 de ani; de asemenea, ei pot fi menținuți în serviciu până la vârsta de 62 de ani, la cerere, în anumite condiții: dacă starea de sănătate le permite și cu aprobarea anuală a ministrului administrației și internelor; ceilalți polițiști pot fi menținuți în serviciu până la vârstele standard de pensionare pentru limită de vârstă prevăzute de legislația de asigurări sociale și pensii. Potrivit art. 54 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, vârsta standard de pensionare pentru polițiști este de 60 de ani, însă atingerea acestei vârste se realizează treptat (vârsta de 60 de ani se atinge în anul 2030, prin creșterea eșalonată, începând cu ianuarie 2011, a vârstei de 55 de ani), conform eșalonării prevăzute de anexa nr. 6 la lege — *Vârste standard de pensionare, stagii complete și stagii minime de cotizare în specialitate, pentru cadrele militare în activitate, soldații și*

gradații voluntari, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, din domeniul apărării naționale, ordinii publice și siguranței naționale; de asemenea, potrivit alin. (4) al art. 69¹ din Legea nr. 360/2002, acești polițiști pot fi menținuți în serviciu până la vârsta de 60 de ani, cu aprobarea anuală a ministrului administrației și internelor (pentru ofițerii de poliție) sau cu aprobarea anuală a inspectorilor generali/similari (pentru agenții de poliție).

15. Referitor la critica privind încălcarea art. 16 din Constituție, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, principiul constituțional al egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În acest sens este, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994.

16. Or, Curtea a observat că dispozițiile de lege criticate prevăd beneficiul menținerii în serviciu după împlinirea vârstei standard de pensionare pentru ambele categorii de polițiști la care se referă autorul excepției, adică, pe de-o parte, chestorii de poliție, chestorii principali de poliție, chestorii șefi de poliție și chestorii generali de poliție (care pot fi menținuți în funcție până la vârsta de 62 de ani), iar, pe de altă parte, ceilalți polițiști (care pot fi menținuți în funcție până la vârsta de 60 de ani).

17. De altfel, Curtea a reținut că această posibilitate reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor pentru anumite categorii socio-profesionale (de exemplu, militari, polițiști, magistrați, profesori), neexistând un drept al menținerii în serviciu după împlinirea vârstei standard de pensionare. Cu atât mai puțin, acest beneficiu nu reprezintă un drept fundamental. În consecință, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate nu instituie un drept, ci doar o vocație, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, respectiv cererea persoanei pentru menținerea în activitate și dacă starea de sănătate îi permite rezolvarea în foarte bune condiții a atribuțiilor ce îi revin, cu aprobarea anuală a ministrului administrației și internelor.

18. Prin urmare, Curtea a constatat că textele de lege supuse controlului de constituționalitate nu contravin art. 16 din Constituție, chiar dacă instituie o diferențiere cu privire la menținerea în serviciu după împlinirea vârstei standard de pensionare între cele două categorii de polițiști la care se referă autorul excepției, aceasta are la bază un criteriu obiectiv și rezonabil și se explică prin diferența de grade profesionale dintre cele două categorii.

19. Cât privește critica referitoare la încălcarea art. 41 alin. (1) din Constituție, Curtea a reținut că, potrivit acestui text constituțional, dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă. Or, dispozițiile de lege criticate nu vizează dreptul la muncă sau componentele sale (libertatea alegerii profesiei, a meseriei sau a ocupației, libertatea alegerii locului de muncă), ci posibilitatea menținerii în serviciu a polițiștilor, după împlinirea vârstei standard de pensionare.

20. În ceea ce privește susținerea autorului excepției privind încălcarea art. 47 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia cetățenii au dreptul la pensie, Curtea a constatat că și aceasta este neîntemeiată, de vreme ce dispozițiile de lege criticate nu reglementează condițiile de acordare a pensiilor polițiștilor, ci

*) Decizia nr. 117 din 10 martie 2015 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 4 mai 2015.

doar beneficiul menținerii în serviciu după împlinirea vârstei standard de pensionare.

21. Având în vedere aceste argumente, Curtea a reținut că și critica referitoare la încălcarea art. 15 alin. (1) din Legea fundamentală este neîntemeiată, deoarece, potrivit normei constituționale invocate, cetățenii beneficiază de drepturile și de

libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ion Staiu în Dosarul nr. 2.168/104/2014 al Tribunalului Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 69 alin. (1) lit. c) și ale art. 69¹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 243

din 7 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 și 5 din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 și 5 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Vasile Marican în Dosarul nr. 24.649/302/2014 al Judecătoria Sectorului 5 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1062D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale. Arată că în prezenta cauză autorul excepției critică norma legală din perspectiva încălcării art. 16 din Constituție. În acest sens, precizează că prin Decizia nr. 361 din 22 martie 2011 Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate se aplică tuturor celor aflați în ipoteza normei legale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 octombrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 24.649/302/2014, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 și 5 din Codul de procedură**

civilă din 1865, excepție ridicată de Vasile Marican într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare și o cerere de suspendare a executării silite împotriva poprii inițiate într-un dosar de executare la data de 26 octombrie 2012.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că modul de soluționare a cererii de încuviințare a executării silite instituie un tratament preferențial creditorului față de debitor. În cazul în care se cere executarea unui contract de credit, împrumutatul se poate apăra pentru prima dată în cadrul contestației la executare. Apreciază că împrumutatul află mult prea târziu despre faptul că împotriva sa s-a pornit procedura executării silite. În privința căilor de atac, consideră că se creează o discriminare între creditor și debitor, acesta din urmă neavând dreptul de a ataca încheierea prin care s-a încuviințat executarea silită, în vreme ce creditorul poate ataca cu recurs încheierea de respingere. Mai susține că, din cauza faptului că nu s-a putut apăra la momentul încuviințării executării silite, a suferit o însemnată pierdere patrimonială, pe care ar fi putut-o preveni prin apărări formulate în cadrul respectivei proceduri.

6. **Judecătoria Sectorului 5 București** apreciază că în privința art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865 excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Instanța arată că în privința acestor dispoziții legale Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în sensul constituționalității acestora, însă apreciază că neconstituționalitatea reiese dintr-un cumul de elemente ce creează un dezechilibru injust între creditor și debitor. Arată că procesul civil parcurge, de regulă, două faze: judecata și executarea silită, însă, în situația în care se cere încuviințarea executării silite a unui titlu executoriu care nu constă într-o hotărâre judecătorească, procesul civil parcurge doar faza executării silite. Caracterul unitar al procesului civil impune respectarea garanțiilor ce caracterizează dreptul la un proces echitabil atât în faza judecătii, cât și în faza executării, or, în cazul punerii în executare a altor titluri executorii, altele decât hotărârile judecătorești, verificarea tuturor garanțiilor și realizarea echilibrului între interesele părților trebuie raportate doar la această fază a executării silite, faza de judecată lipsind. Astfel, apreciază că lipsa citării, judecarea fără condiții de publicitate și lipsa posibilității unei căi de atac suspensive de executare pentru debitor, mai ales în cazul în care se solicită punerea în executare a altor titluri executorii decât hotărârile judecătorești, creează o situație excesiv de dezavantajoasă debitorului.

7. Instanța mai susține că, având în vedere tendințele actuale ale legislației, de lărgire a sferei titlurilor executorii ce nu sunt hotărâri judecătorești, se lărgeste și sfera situațiilor în care singura verificare efectuată de către o instanță de judecată înainte de începerea efectivă a executării silite o constituie verificarea condițiilor prevăzute de art. 373¹ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 de către instanța de executare. Posibilitatea formulării ulterioare a contestației la executare poate fi iluzorie, procedurile de executare fiind finalizate până la soluționarea contestației. Interesul creditorului de a beneficia de o procedură rapidă este excesiv protejat în raport cu interesul debitorului de a nu suferi o pierdere patrimonială nelegală. Instanța apreciază că cel puțin citarea debitorului, informarea lui cu privire la existența cererii de încuviințare a executării silite, chiar și printr-o procedură urgentă, ar oferi acestuia posibilitatea de a aduce apărări temeinice care să blocheze executarea silită.

8. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 5 din Codul de procedură civilă din 1865, instanța apreciază că aceasta este neîntemeiată, rațiunea pentru care legiuitorul a înlăturat atât pentru creditor, cât și pentru debitor, calea de atac împotriva încheierii de încuviințare a cererii de executare silită este aceea a celerității, caracteristică esențială a procesului civil în această fază.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 373¹ alin. 2 și 5 din Codul de procedură civilă din 1865, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 373¹ alin. 2: „*Instanța de executare încuviințează executarea silită a obligației stabilite prin titlul executoriu, printr-o singură încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 7 zile de la înregistrarea cererii de încuviințare a executării silite.*”;

— Art. 373¹ alin. 5: „*Încheierea prin care instanța admite cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac. Încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată cu recurs numai de către creditor, în termen de 5 zile de la comunicare.*”

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 31 alin. (1) și (2) privind dreptul la informație, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 52 alin. (3) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 129 privind folosirea căilor de atac. De asemenea, este invocat art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 47 privind dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

14. Se mai invocă art. 7 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, care prevede principiul constituțional al egalității în fața legii și care presupune că toate persoanele aflate în aceeași situație juridică au vocație egală de a fi judecate de aceleași instanțe

judecătorești și după aceleași reguli de procedură, incluzând administrarea probelor, asigurarea dreptului la apărare sau la folosirea aceluiași căi de atac, fără nicio discriminare.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, constatând constituționalitatea acestora. Referitor la dispozițiile art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, prin Decizia nr. 1.311 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 20 decembrie 2011, Curtea a reținut că executarea silită se va efectua, potrivit art. 372 din Codul de procedură civilă din 1865, numai în baza unui titlu executoriu (în temeiul unei hotărâri judecătorești ori al unui alt înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu). Potrivit art. 371¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, obligația stabilită prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu se aduce la îndeplinire de bunăvoie, iar potrivit alin. 2 al aceluiași articol, în cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligația sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, potrivit dispozițiilor din cartea a V-a — *Despre executarea silită* din Codul de procedură civilă din 1865. Prin urmare, debitorul nu poate invoca faptul că nu are cunoștință de existența pe rolul instanței a unei cereri de încuviințare a executării silite câtă vreme avea obligația executării de bunăvoie a obligației stabilite prin respectivul titlu executoriu. Pe de altă parte, încuviințarea executării silite nu presupune efectuarea altor acte procedurale și care ar necesita înștiințarea părților în vederea apărării.

16. Prevederile art. 373¹ din Codul de procedură civilă din 1865 în integralitatea lor și, mai ales, prevederile art. 373¹ alin. 2 nu pot fi interpretate și aplicate în mod izolat, ci numai coroborate cu celelalte dispoziții procedurale privind executarea silită, așa încât se constată că nu sunt încălcate dispozițiile art. 24 din Constituție privind dreptul la apărare. Curtea a mai observat că, în cazul încuviințării executării silite, debitorul are dreptul să formuleze contestație la executare, unde își poate prezenta toate apărările pe care înțelege să se sprijine, în condițiile art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă, astfel încât și din această perspectivă dreptul la apărare nu este încălcat.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Marican în Dosarul nr. 24.649/302/2014 al Judecătoriei Sectorului 5 București și constată că dispozițiile art. 373¹ alin. 2 și 5 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 5 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 321

din 30 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, ale art. II art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 1 alin. (3) și (4) și art. 2 alin. (1) lit. a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 16.303/63/2013, **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011, ale art. II art. 1 alin. (3) și (4) din Legea nr. 283/2011, art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, precum și ale art. 1 alin. (3) și (4) și art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Daniela Calotă în cadrul soluționării unei cauze având ca obiect acordare de drepturi bănești.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, ale art. II art. 1 alin. (3) și (4) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 1 alin. (3) și (4) și art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, excepție ridicată de Daniela Calotă în Dosarul nr. 16.303/63/2013 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.179D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin art. 1 alin. (5) și art. 147 alin. (4) din Constituție, invocând în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010 și nr. 877 din 28 iunie 2011. Astfel, prin Legea nr. 63/2011, salariile de încadrare ale cadrelor didactice au fost micșorate prin scoaterea sporurilor de bază, însă cuantumul brut al acestora a rămas la același nivel cu cel avut potrivit Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice. Or, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011, reîncadrarea salarială a cadrelor didactice, începând cu data de 1 ianuarie 2010, trebuia făcută cu salariile prevăzute de Legea nr. 221/2008, coroborată cu Legea nr. 330/2009. Or, conform considerentelor deciziilor Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011 și nr. 872 din 25 iunie 2010 și celor ale Deciziei nr. 11/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, salariile cadrelor didactice trebuiau să revină, începând cu data de 1 ianuarie 2011, la cuantumul avut în luna iunie 2010, deci la nivelul prevăzut de Legea nr. 221/2008, coroborată cu Legea nr. 330/2009. Prin urmare, începând cu data de 1 ianuarie 2011, salariile cadrelor didactice trebuiau să revină la cuantumul salariilor din luna iunie 2010, salarii stabilite la nivelul grilei din Legea nr. 221/2008 coroborată cu Legea nr. 330/2009.

6. Totodată, apreciază că dispozițiile art. 1 alin. (3) și (4) și art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 încalcă și prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, prin art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 sunt majorate salariile personalului didactic preuniversitar cu vechime până la 6 ani, cu 10%, începând cu 1 ianuarie 2014, față de salariile din luna decembrie 2013, în timp ce, potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, salariile cadrelor didactice din învățământul preuniversitar, cu vechime peste 6 ani, începând cu 1 ianuarie 2014, se păstrează la nivelul salariului din luna decembrie 2013. Astfel, se creează o discriminare a cadrelor didactice după criteriul vechimii în învățământ, dar și un privilegiu după același criteriu.

7. **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă** opinează, în esență, în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece eventuala diminuare a salariului începând cu data de 13 mai 2011 (data intrării în vigoare a Legii nr. 63/2011) raportat la luna iunie 2010, cu toate consecințele ce au decurs în aplicarea legilor anuale de salarizare în anii 2012, 2013 și 2014, nu reprezintă o încălcare a obligației de rezultat la care se referă Decizia Curții Constituționale nr. 872 din 25 mai 2010, ci reprezintă voința legiuitorului de reglementare a salarizării într-un anumit domeniu de activitate, respectiv a unei familii ocupaționale în sensul legii. Aceste dispoziții legale au obiect de reglementare distinct de cele care s-au referit la modalitățile de recuperare a reducerilor salariale. În ipoteza în care a intervenit o lege de salarizare proprie unui domeniu, cu criterii și elemente specifice de salarizare, ca voință a legiuitorului, lege prin care se schimbă algoritmul de calcul și care poate genera întregului personal didactic un salariu diferit de cel avut înaintea reducerilor de salariu din anul 2010, instanța apreciază că prin acest tip de reglementare nu s-a urmărit nicio permanentizare a unor reduceri salariale anterioare, nicio aplicare inegală între familiile ocupaționale a recuperării reducerilor operate anterior.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie următoarele dispoziții:

— art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011;

— art. II art. 1 alin. (3) și (4) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011;

— art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 725 din 25 octombrie 2012;

— art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012, aprobată prin Legea nr. 36/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 8 aprilie 2014;

— art. 1 alin. (3) și (4) și art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 21 martie 2014.

12. Referitor la art. II art. 1 alin. (3) și (4) din Legea nr. 283/2011, Curtea constată că, în realitate, obiect al excepției îl constituie art. II art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011:

Art. 1 alin. (1) și (2): „(1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la 31 decembrie 2011, personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ beneficiază de drepturile de natură salarială stabilite în conformitate cu anexele la prezenta lege.

(2) *Cuantumul brut al salariilor de încadrare pentru personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ este cel prevăzut în anexele nr. 1, 2, 3a și 3b, după caz. [...]*”

Art. 2 alin. (1): „(1) *Încadrarea personalului prevăzut la art. 1 se face potrivit prevederilor prezentei legi.*”

Art. 6: „*Orice alte dispoziții contrare cu privire la stabilirea salariilor și a celorlalte drepturi de natură salarială, în anul 2011, pentru personalul prevăzut la art. 1 alin. (1), se abrogă.*”

— Art. II art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010:

„**Art. II.** — *Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează:*

Art. 1 [...]

(3) *În anul 2012, cuantumul brut al salariilor de încadrare, al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare aferent personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, în conformitate cu prevederile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2011, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.*

(4) *Începând cu luna ianuarie 2012, în ceea ce privește salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, se aplică prevederile Legii nr. 63/2011.*”;

— Art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012: „*Cuantumul brut al salariilor de încadrare, al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare aferent personalului*

didactic și didactic auxiliar din învățământ, care se stabilește în conformitate cu prevederile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, cu modificările ulterioare, se majorează potrivit alin. (1), în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”;

— Art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012: *„În anul 2013 se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna decembrie 2012 drepturile prevăzute la art. 1 și art. 3—5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012.”;*

— Art. 1 alin. (3) și (4) și art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013:

Art. 1 alin. (3) și (4): *„(3) În anul 2014, cuantumul brut al salariilor de încadrare, al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare aferent personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, stabilit în conformitate cu prevederile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2013, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.*

(4) În anul 2014, în ceea ce privește salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, se aplică prevederile Legii nr. 63/2011.”;

Art. 2 alin. (1) lit. a): *„(1) Prin excepție de la prevederile art. 1, începând cu luna ianuarie 2014, cuantumul brut al salariilor de bază, astfel cum au fost stabilite pentru luna decembrie 2013, se majorează cu până la 10%, fără a depăși salariul de bază stabilit potrivit prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, pentru următoarele categorii de personal plătit din fonduri publice: a) personalul didactic din învățământul preuniversitar prevăzut la anexa nr. II, capitolul I lit. A pct. 5, din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, cu o vechime în învățământ de până la 6 ani; [...]”.*

13. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a suveranității sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și art. 147 alin. (4) referitor la caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale de la data publicării în Monitorul Oficial al României.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva aceluiași critici și prin raportare la aceleași prevederi constituționale, de exemplu, prin Decizia nr. 623 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 13 ianuarie 2015, și prin Decizia nr. 99 din 3 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 29 aprilie 2015, Curtea constatând constituționalitatea acestora.

15. Prin aceste decizii, referitor la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea a amintit jurisprudența sa privind dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. (Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). De asemenea, Curtea a amintit jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat, și

anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57. Cu privire la exigențele referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea a constatat că acestea nu sunt încălcate câtă vreme Legea nr. 63/2011 a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. În plus, Curtea a reținut că drepturile câștigate nu sunt cu nimic afectate prin reglementarea dedusă controlului de constituționalitate.

16. Cu privire la principiul constituțional al art. 1 alin. (5), prin Decizia nr. 575 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011, Curtea s-a pronunțat în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate asupra Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ (devenită Legea nr. 63/2011), reținând că acesta impune existența unei legislații predictibile, unitare și coerente. De asemenea impune limitarea posibilităților de modificare a normelor juridice, stabilitatea regulilor instituite prin acestea, ceea ce presupune obligații deopotrivă opozabile atât legiuitorului primar, cât și celui delegat. Curtea a mai constatat că această lege temporară a fost promovată în scopul de a crea premisele necesare pentru ca statul să își îndeplinească obligațiile constituționale menționate, prin aplicarea măsurilor preconizate urmând să se asigure existența fondurilor necesare pentru ca întreg personalul din învățământ să își poată primi drepturile cuvenite, în aceleași condiții, fără discriminări. Totodată, Curtea, în acord cu jurisprudența instanței de contencios european al drepturilor omului, a subliniat distincția dintre dreptul persoanei de a continua să primească, în viitor, un salariu într-un anumit cuantum și dreptul de a primi efectiv salariul cuvenit pentru perioada în care munca a fost prestată. În același sens sunt Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen împotriva Finlandei*, paragraful 94, și Hotărârea din 20 mai 2010, pronunțată în Cauza *Lelas împotriva Croației*, paragraful 58.

17. În ceea ce privește critica autoarei potrivit căreia actele normative din domeniul salarizării personalului didactic și didactic auxiliar contravin considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010 și încalcă astfel art. 147 alin. (4) din Constituție, Curtea a amintit, prin Decizia nr. 623 din 4 noiembrie 2014, precizată, paragraful 17, că, prin deciziile sale nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, a impus o obligație de rezultat legiuitorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la „cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare”. Curtea a apreciat însă că aceasta „este în același timp o obligație sub condiție care va duce la revenirea etapizată a cuantumului drepturilor salariale la nivelul anterior Legii nr. 118/2010”. De asemenea a reținut că „stabilirea modalității concrete de realizare a acestui proces este o prerogativă a legiuitorului, care va decide, în funcție de situația economico-financiară a țării, momentul îndeplinirii cât mai rapid a obligației sale de rezultat, [...] în sensul revenirii cel puțin la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea Legii nr. 118/2010”.

18. Prin Decizia nr. 99 din 3 martie 2015, precizată, paragrafele 30—32, Curtea a reținut, referitor la invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, că aceasta a avut ca obiect dispozițiile art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 27 ianuarie 2010, potrivit cărora reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se face luând în calcul salariile de bază la data de 31 decembrie 2009, stabilite în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, aprobată prin Legea nr. 300/2009. Astfel, Curtea a reținut că reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se va face pe coeficienții și salariul avut în plată la 31 decembrie 2009, stabilit în conformitate cu Legea nr. 221/2008, și nu cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009. Însă, dispozițiile de lege care au făcut obiectul Deciziei sus-menționate a Curții Constituționale și Deciziei nr. 11 din 8 octombrie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost abrogate prin Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, lege care ar fi trebui să se aplice începând cu data de 1 ianuarie 2011, dar, potrivit art. 4 alin. (2) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, legiuitorul a stabilit că în anul 2011 nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010. Începând cu data de 13 mai 2011 a intrat în vigoare Legea nr. 63/2011 care a reglementat încadrarea personalului didactic și didactic auxiliar și salarizarea acestui personal, pe baza unor noi grile de salarizare, prevăzute în anexele la lege, ce instituie salarii de încadrare pentru fiecare funcție în parte, fără raportare la un coeficient de multiplicare (ierarhizare) astfel cum era prevăzut în Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu

modificările și completările ulterioare. Prin urmare, considerentele rezultate din decizia Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011 și din Deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3 din 4 aprilie 2011 și nr. 11 din 8 octombrie 2012 nu pot fi aplicate *mutatis mutandis* la situația legislativă actuală, și anume la Legea nr. 63/2011, pentru că se referă la soluții legislative diferite. Deciziile pronunțate în cadrul soluționării unor recursuri în interesul legii reprezintă rezultatul unei activități de interpretare a legii, iar nu de legiferare, și își găsesc aplicabilitatea atât timp cât norma interpretată este în vigoare.

19. Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, raportată la art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 623 din 4 noiembrie 2014, precizată, paragrafele 23—25, reținând că „ambele categorii de personal între care se realizează comparația de către autorul excepției sunt cadre didactice din învățământul preuniversitar care însă se află în situații juridice diferite, anume personal didactic din învățământul preuniversitar cu o vechime în învățământ până în 6 ani și personal didactic din învățământul preuniversitar cu o vechime de peste 6 ani, astfel că, în cauză, nu poate fi primită critica privind încălcarea principiului egalității în fața legii, prevăzut de art. 16 din Constituție”.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile pronunțate de Curte prin deciziile mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. În final, Curtea ține să sublinieze că, deși legiuitorul are dreptul, potrivit Legii fundamentale, de a reglementa salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar, iar Legea nr. 63/2011 a fost concepută ca o lege temporară (a cărei aplicabilitate a fost prelungită succesiv până la sfârșitul anului 2015), totuși, în activitatea de legiferare în această materie, legiuitorul trebuie să țină seama că învățământul constituie prioritate națională, iar salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar trebuie să fie în acord cu rolul și importanța activității prestate.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Daniela Calotă în Dosarul nr. 16.303/63/2013 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, ale art. II art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 1 alin. (3) și (4) și art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 30 aprilie 2015.

PREȘEDINTE
DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

RECTIFICĂRI

În cuprinsul anexei nr. 1 la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 280/2015 privind constituirea Comisiei de experți pentru afecțiuni hepatice și aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei de experți pentru afecțiuni hepatice, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 7 mai 2015, se face următoarea rectificare:

— la lit. c), în loc de „*prof. dr. Gheorghe Ceaușu — membru;*” se va citi: „*prof. dr. Emanoil Ceaușu — membru;*”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

